

Arrest

nr. 135 821 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...)

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werknemer/werkzoekende op 24-05-2011 en verkreeg diezelfde dag een bijlage 8 gevolgd door de E-kaart op 05-08-2011.

Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 27-05-2014 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft.

Betrokkene tekende ons schrijven op 03-07-2014 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, vacatures, OCMW-attesten betreffende het ontvangen van een leefloon en bewijzen van tewerkstelling in 2008 en 2011 voor. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 19-06-2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Er moet eveneens worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de wet van 15-12-1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Haar laatste tewerkstelling dateert zoals reeds werd aangehaald al van 19-06-2011. Betrokkene heeft weliswaar aangetoond ingeschreven te zijn bij de VDAB sinds 04-04-2014 als werkzoekende, maar dit geeft geen garantie op een effectieve tewerkstelling. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich heeft ingeschreven op vraag van het OCMW. In hoeverre het werkelijk betrokkene haar intentie is om terug aan de slag te gaan, is nog maar de vraag. In ieder geval spreekt de historiek van haar zeer korte periode van tewerkstelling en haar langdurige werkloosheid niet in haar voordeel op dit vlak. Het feit dat zij een paar vacatures heeft afgeprint bewijst uiteraard ook helemaal niets, betrokkene toont zelfs niet aan effectief gesolliciteerd te hebben. Zij verklaarde wel naar werk te zoeken maar door medische en familiale redenen een tijd niet te hebben kunnen werken. Ze zou een werkaanbieding gekregen hebben waar ze binnenkort zou op in gaan. Betrokkene laat echter na hier enig bewijsstuk van voor te leggen. Op basis van enkel een verklaring kan zij uiteraard niet aantonen te voldoen aan de voorwaarden. Gelet op al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een volledig leefloon als alleenstaande. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 §4, eerste lid, 2° - van de wet van 15-12-1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15-12-1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van dienst vreemdelingenzaken dd. 27-05-2014 (betekend op 03-07-2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis

§1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Zoals reeds aangehaald is enkel een verklaring geen afdoende bewijs. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht. Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08-10-1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt in de synthesememorie:

“SAMENVATTING VAN HET MIDDEL

Overeenkomstig art. 39/81 Vw. bestaat de mogelijkheid een synthesememorie in te dienen. Deze memorie heeft als doel alle middelen nog eens op een rij te zetten, doch ook aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven te antwoorden op de nota van de verwerende partij (GwHof, 12 juli 2012).

De argumenten van het middel zullen dus vooreerst telkens op een rij worden gezet, vervolgens wordt een repliek geformuleerd op de argumenten van de verwerende partij.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van art. 42bis van de Vreemdelingenwet.

Art. 42bis Vw. bepaalt als volgt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2^e en 3^e, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. (...) § 2. (...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Daarenboven bepaalt art. 40 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld”

Art. 42 bis van de Vreemdelingenwet heeft het duidelijk over het feit dat “dient rekening te worden gehouden” met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheid, gezinssituatie,

140936

economische situatie en sociale en culturele integratie. Dit is geen optie, maar een verplichting.

Echter is de bestreden beslissing enkel gemotiveerd op het feit dat verzoekster niet meer aan de voorwaarden voldoet omdat zij geen werk meer heeft sinds 2011. Verweerster is van oordeel, niettegenstaande de inschrijving bij de VDAB in 2014, dat verzoekster geen kans maakt op werk.

Verzoekster heeft medische en persoonlijke redenen meegedeeld aan verweerster.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt evenwel hoe, of en op welke manier rekening werd gehouden met het geheel aan feitelijkheden en persoonlijke omstandigheden zoals gestipuleerd in art. 42 bis van de Vreemdelingenwet.

Zo verblijft verzoekster al in ons rijk van 1996 (stuk 15). Verzoekster kan dus niet te weten komen hoe rekening werd gehouden met het langdurig verblijf en de integratie. Nochtans was verweerster hiervan op de hoogte.

Verzoekster verwijst naar het feitenrelaas hierboven omtrent haar persoonlijke moeilijke situatie, haar depressies en de moeilijkheden waarin zij is beland.

Verweerster kon niet anders dan op de hoogte te zijn geweest van het verhaal van verzoekster nu dit niet enkel werd meegedeeld aan verweerster doch dat zij ook bepaalde elementen ervan onmiddellijk dient waar te nemen in haar administratie. Daarnaast was verweerster op de hoogte van bepaalde elementen in het dossier (stuk 15).

Zo is de familie van verzoekster op ons grondgebied aanwezig, heeft zij een langdurig verblijf in ons land waar zij schoolliep sinds haar twaalf jaar en heeft zij een Belgisch kind.

In het dossier van het OCMW staan de persoonlijke elementen, hoewel verweerster hier naar heeft gevraagd, blijkt dit duidelijk niet in rekening te zijn gebracht (stuk 14). Dus ofwel heeft zij de feiten naast zich neergelegd, ofwel heeft zij geoordeeld op een dossier dat onvolledig was.

Verzoekster is een EU-burger, de bescherming van art. 8 EVRM dient bovendien zo ruim mogelijk te worden toegepast op haar gelet het recht op vrij verkeer. Het betreft daarenboven geen eerste toegang (EHRM, Sen t. Nederland).

Verzoekster heeft een Belgische dochter waar zij een recht op omgang mee heeft. Het gezins- en familieleven dient te worden gerespecteerd.

Tot slot wordt in art. 40 van de Vreemdelingenwet weerhouden dat een EU-burger zijn recht op verblijf zal behouden als werkzoekende zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangeworven.

Welnu, verzoekster is actief op zoek naar werk nu zij in werkbegeleiding is sinds april 2014 en zij zich ook heeft ingeschreven bij de VDAB. Het loutere feit dat verzoekster tussen 2011 en 2014 zonder werk is gevallen volstaat niet als motivering om te oordelen dat zij geen reële kans maakt om werk te vinden.

140936

ANTWOORD OP DE NOTA VAN DE VERWERENDE PARTIJ

Verweerster blijft volhouden dat de bestreden beslissing terecht is nu verzoekster zonder werk is gevallen en de wettelijke bepalingen er in voorzien dat in het geval van verzoekster het verblijfsrecht kan worden ingetrokken.

Verzoekster beschikt evenwel nog altijd niet over de mogelijkheid om te zien of en op welke manier bij het beslissen om dit verblijfsrecht in te trekken werd rekening gehouden met hetgeen art. 42bis Vw. wordt geformuleerd.

De motiveringsplicht is zonder meer geschonden nu art. 42bis Vw. voor verweerster niet optioneel is, maar een verplichting oplegt om duidelijk te maken aan verzoekster op welke manier werd rekening gehouden met persoonlijke omstandigheden, integratie, gezondheidstoestand, lang verblijf en familiale situatie.

Uit de nota van de verwerende partij blijkt ook genoegzaam dat zij kennis had van deze elementen, bij het inleidend verzoekschrift werd ook voldoende bewijs voorgelegd dat verweerster op de hoogte diende te zijn van bepaalde elementen.

Dat verweerster dient duidelijk te maken aan verzoekster op welke manier art. 42bis Vw. in rekening werd gebracht volgt ook uit het feit dat het verblijfsrecht kan worden ingetrokken. Verweerster beschikt hier dus duidelijk over een discretionaire bevoegdheid die haar verplicht om rigoureus te motiveren (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij het voldoende acht om een loutere verwijzing naar art. 42bis Vw. te maken (p. 8 nota verwerende partij.). Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd over de discretionaire bevoegdheid van verweerster en de verplichting die op haar rust volgende uit art. 42bis Vw. is een loutere verwijzing naar een wetsartikel onvoldoende.

Bovendien is, in tegenstelling tot wat verweerster beweert, verzoekster niet in de mogelijkheid om te weten te komen hoe, of en op welke manier werd rekening gehouden met volgende elementen:

- Het langdurig verblijf, met name het verblijf sinds 1996 op ons grondgebied;*
- Haar integratie, met name verzoekster heeft hier schoolgelopen en gewerkt;*
- Haar gezinssituatie, verzoekster heeft een moeilijke relatie gehad waaruit een Belgische dochter is geboren, haar tweede Belgische partner is recent overleden, de volledige rest van haar familie waarvan zij de steun nodig heeft verblijft op ons grondgebied;*
- Haar gezondheidssituatie, met name haar depressies die zeker vermeld dienden te staan in het dossier van het OCMW.*

Tot slot haalt verweerster aan dat zij van mening is dat de bescherming van art. 8 EVRM hier niet optreedt omdat er een onregelmatig omgangsrecht zou zijn met haar Belgische dochter. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat verwerende partij niet betwist dat zij kennis had van de familiale situatie, doch wederom valt hieromtrent geen enkele argumentering te lezen in de bestreden beslissing niettegenstaande de verplichting van art. 42bis Vw.

140936

De motieven dienen te blijken uit de bestreden beslissing zelf, zo ook dient uit de bestreden beslissing zelf te blijken hoe en op welke manier het bestaan van een Belgische dochter waarmee verzoekster recht op omgang heeft in rekening werd gebracht, quod non.

De opmerking van verweerster is ten eerste kwetsend overgekomen bij verzoekster gezien de situatie die eraan verbonden is. Verwerende partij heeft dit ook kunnen lezen in het inleidend verzoekschrift, er werd gewezen op verschillende processen-verbaal van de politie betreffende de ex-partner van verzoekster. Deze gaan over geweldpleging en afname van het kind.

Door het gedrag en strafbaar handelen van haar ex-partner is verzoekster door een juridische lijdensweg moeten gaan om de band met haar dochter te kunnen heropbouwen en behouden. Telkens waren er moeilijkheden door de ex-partner, zo veranderde hij de dochter dan van school of opvang om toch maar te verhinderen dat verzoekster omgang kon hebben met haar dochter. Verzoekster heeft een juridische strijd geleverd die zijn sporen heeft nagelaten, de ex-partner werd uiteindelijk zelfs veroordeeld tot een dwangsom.

Gezien de aanwezigheid van een Belgische dochter en het omgangsrecht, de aanwezigheid van de rest van de familie op het Belgisch grondgebied waar verzoekster nood aan heeft gezien haar gezondheidstoestand, depressies en moeilijke periodes. Treedt de bescherming van art. 8 EVRM wel degelijk op, minstens diende dit in rekening gebracht te worden in de afweging van art. 42bis Vw., hetgeen allerm minst blijkt nu hieromtrent geen enkele motivatie werd gemaakt desondanks het feit dat verweerster min of meer toegeeft perfect van de situatie op de hoogte te zijn geweest."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 42bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst."

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 27 mei 2014 een schrijven heeft gericht aan de verzoekende partij waarbij zij gewezen werd op artikel 42bis van de

vreemdelingenwet en zij gevraagd werd de humanitaire elementen kenbaar te maken waarmee de verwerende partij rekening dient te houden bij de beoordeling van haar dossier. Dit schrijven werd aan de verzoekende partij op 3 juli 2014 betekend.

Naar aanleiding van dit schrijven heeft de verzoekende partij volgende stukken voorgelegd:

- VDAB attest van 4 april 2014, ingeschreven op vraag van het OCMW
- Vacatures
- OCMW-attest van 7 juli 2014 waaruit blijkt dat zij een volledig leefloon als alleenstaande geniet
- arbeidsovereenkomst van 1 februari 2011
- jobcoachingsovereenkomst van 9 maart 2011
- vakantie- en tewerkstellingsattest van 25 november 2008
- tewerkstellingsattest van 13 september 2011
- loonfiches van 2008 en 2011.

Verder blijkt dat verzoekende partij aangaf dat zij werk zoekt maar door medische en familiale redenen een tijd niet te kunnen hebben gewerkt. Zij zou voorts een werkaanbieding hebben gekregen waar ze binnenkort op in zou gaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij al deze door de verzoekende partij aangehaalde elementen betrokken heeft in haar beoordeling van het dossier van de verzoekende partij.

2.5. Verzoekende partij wijst er thans op dat zij medische en persoonlijke redenen heeft meegedeeld aan de verwerende partij en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar kritiek. Immers blijkt uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing het volgende: *“Zij verklaarde wel naar werk te zoeken maar door medische en familiale redenen een tijd niet te kunnen werken. Ze zou een werkaanbieding gekregen hebben waar ze binnenkort zou op in gaan. Betrokkene laat echter na hier enig bewijsstuk van voor te leggen. Op basis van enkel een verklaring kan zij uiteraard niet aantonen te voldoen aan de voorwaarden.”* en: *“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van dienst vreemdelingenzaken dd. 27-05-2014 (betekend op 03-07-2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Zoals reeds aangehaald is enkel een verklaring geen afdoende bewijs. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”* In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent te kunnen lezen in de nota, heeft de verwerende partij zich niet louter beperkt tot een verwijzing naar artikel 42bis van de vreemdelingenwet maar werd ingegaan op de door de verzoekende partij in dat kader aangehaalde elementen.

2.6. Uit niets blijkt - en verzoekende partij toont dit ook niet aan - dat verzoekende partij naast deze elementen nog andere elementen heeft aangehaald zoals haar integratie, langdurig verblijf, het feit dat zij familie in België heeft wonen en een Belgisch kind heeft. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt - wanneer zij hiertoe door het bestuur wordt uitgenodigd - om alle elementen kenbaar te maken die zij nuttig acht en waarmee zij meent dat rekening dient te worden gehouden. Wanneer verzoekende partij hiertoe wordt uitgenodigd, komt het niet aan het bestuur toe om daarnaast ook nog eens in het administratief dossier te gaan zoeken welke elementen mogelijks nog in rekening zouden moeten genomen worden nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij het zelf niet nodig achtte om deze gegevens te vermelden en daaruit dus blijkt dat zijzelf van mening is dat deze gegevens niet nuttig zijn. De verwijzing naar stuk 15 gevoegd aan het verzoekschrift en dat zich ook bevindt in het administratief dossier - een stuk van 2006 - is dan ook in dit kader niet dienstig. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij geen relatie meer heeft met de vader van haar Belgisch kind en zijn er diverse indicaties terug te vinden dat verzoekende partij niet zou omkijken naar dit kind zodat niet blijkt dat verzoekende partij een effectieve band heeft met haar Belgische kind.

2.7. Waar verzoekende partij aldus nog meent dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat, gelet op de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de effectieve band van verzoekende partij met haar Belgisch kind en het feit dat verzoekende partij zich thans ook beperkt tot de stelling dat zij omgangsrecht heeft zonder daarvan enig concreet stavingsstuk voor te leggen, in casu niet blijkt dat verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar Belgisch kind zodat geen schending van artikel 8

EVRM kan weerhouden worden. Waar verzoekende partij nog verwijst naar andere familieleden op het Belgische grondgebied, dient voorts vastgesteld te worden dat ingevolge vaste rechtspraak van het EHRM tussen volwassen familieleden niet zomaar besloten wordt tot een beschermenswaardige relatie maar dat bijkomende banden van afhankelijkheid dienen aangetoond te worden, hetgeen in casu niet het geval is. Ook hier kan geen schending van artikel 8 EVRM worden weerhouden.

2.8. Verzoekende partij betoogt tenslotte actief op zoek te zijn naar werk. Het loutere feit dat zij tussen 2011 en 2014 zonder werk is gevallen volstaat niet om aan te nemen dat zij geen reële kans maakt op de arbeidsmarkt.

2.9. Verzoekende partij ontkent niet dat zij sinds 19 juni 2011 niet meer is tewerkgesteld en zij OCMW-steun geniet. De laatste tewerkstelling van verzoekende partij dateert aldus van meer dan drie jaar geleden. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat, gelet op de gegevens die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, het bestuur aldus geoordeeld heeft dat: *“Er moet eveneens worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de wet van 15-12-1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Haar laatste tewerkstelling dateert zoals reeds werd aangehaald al van 19-06-2011. Betrokkene heeft weliswaar aangetoond ingeschreven te zijn bij de VDAB sinds 04-04-2014 als werkzoekende, maar dit geeft geen garantie op een effectieve tewerkstelling. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich heeft ingeschreven op vraag van het OCMW. In hoeverre het werkelijk betrokkene haar intentie is om terug aan de slag te gaan, is nog maar de vraag. In ieder geval spreekt de historie van haar zeer korte periode van tewerkstelling en haar langdurige werkloosheid niet in haar voordeel op dit vlak. Het feit dat zij een paar vacatures heeft afgeprint bewijst uiteraard ook helemaal niets, betrokkene toont zelfs niet aan effectief gesolliciteerd te hebben. Zij verklaarde wel naar werk te zoeken maar door medische en familiale redenen een tijd niet te hebben kunnen werken. Ze zou een werkaanbieding gekregen hebben waar ze binnenkort zou op in gaan. Betrokkene laat echter na hier enig bewijsstuk van voor te leggen. Op basis van enkel een verklaring kan zij uiteraard niet aantonen te voldoen aan de voorwaarden. Gelet op al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier.”* Het loutere feit dat verzoekende partij het hier niet mee eens is, kan geen afbreuk doen aan deze pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

2.10. Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt in de synthesememorie:

“SAMENVATTING VAN HET MIDDEL

De bestreden beslissing bevat een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van art. 54 Vw.

Art. 54 van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

140936

Uit deze bewoordingen kan, geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat er een keuze bestaat gezien op het woord “zo nodig”.

Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Mutatis mutandis kan verwezen worden naar de arresten van de Raad van State:

“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op

een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven." (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340)

De Raad meent dat ook de woorden "zo nodig" wijzen op een mogelijkheid.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele concrete motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maand ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. In de laatste paragraaf van de beslissing wordt enkel verwezen naar de motivering waarop de intrekking van verblijf is gebaseerd. Dit volstaat niet.

Verzoekster wijst op de feitelijke omstandigheden die hierboven reeds meermaals werden aangehaald.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat men louter kan verwijzen naar de motivering wat betreft de intrekking.

Daarenboven is het disproportioneel en onredelijk gelet op de feitelijke omstandigheden om van verzoekster te verwachten dat zij ons grondgebied zou moeten verlaten.

De bestreden beslissing betreft een beslissing die één en ondeelbaar is (naar analogie: RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), het is dus niet mogelijk om slechts slechts één onderdeel van de

140936

bestreden beslissing nietig te verklaren. Indien dit gedaan wordt, wordt de aard van de desbetreffende beslissing gewijzigd.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de hierboven aangehaalde redenen strijdig is met de aangehaalde wettelijke bepalingen en de motiveringsverplichting, is dit onderdeel dus nietig.

Gezien het een beslissing betreft die één en ondeelbaar is, dient de volledige bestreden beslissing te worden vernietigd.

ANTWOORD OP DE NOTA VAN DE VERWERENDE PARTIJ

Aangaande het tweede middel verwijst de verwerende partij louter naar art. 54 van het Vreemdelingenbesluit als verantwoording van het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het afgeven van dit bevel is echter geen verplichting. Zodanig dat het louter wijzen op het bestaan van art. 54 Vreemdelingenbesluit die de mogelijkheid geeft een bevel te geven niet volstaat als verantwoording van afgifte van dit bevel. Evenmin volstaat het te verwijzen naar enkel de werk gerelateerde omstandigheden. De bestreden beslissing faalt hierin naar recht.

Verzoekster wijst op alle persoonlijke elementen zoals hierboven omschreven en het feit dat verweester een discretionaire bevoegdheid heeft aangaande het afleveren van een bevel in deze situatie.

Het louter verwijzen naar artikels uit de wet volstaat dan ook geenszins. Er is geen enkele afweging gemaakt die de persoonlijke situatie van verzoekster in rekening brengt.

Gezien de beslissing één en ondeelbaar is, en alvast het onderdeel van het bevel nietig is, dient de volledige beslissing te worden vernietigd."

2.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.13. De kritiek van verzoekende partij komt erop neer dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd wordt. Uit de bewoordingen van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit waarnaar de bijlage 21 verwijst kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "zo nodig" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (cf. mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het is

zo dat “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

2.14. In voorliggende zaak opteerde de verwerende partij voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten maar de Raad kan samen met verzoekende partij slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoekende partij. Het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden laat niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Het is immers mogelijk dat verzoekende partij tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat zij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is, gelet op het gestelde in artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, een motivering vereist die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, kan dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden.

2.15. Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

2.16. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137, “*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de verwerende partij een beslissing treft tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, zij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 21*” dat “*zo nodig*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit alles houdt in dat indien geen middel ontwikkeld wordt tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden of indien dit middel niet gegrond blijkt te zijn zoals in casu, deze beslissing overleefd blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.17. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt wat betreft de beslissing van 8 augustus 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER